

сочетание этих категорий. Идею понятийных категорий О. Есперсена развил российский лингвист И. И. Мещанинов. Он внедрил принцип зависимости частей речи от синтаксических функций в предложении, обусловленных их инвариантной семантикой.

Ключевые слова: логический принцип, классификация, части речи, категория, функция.

Summary

The article presents scientific views of Copenhagen Linguistic Circle representatives and the concept of I. I. Meschaninov. It was found that along with syntactic categories depending on the structure of a language there are also extra linguistic, universal categories that have logical character (O. Jespersen). According to O. Jespersen, we need to consider everything: form, function and meaning. However, it must be emphasized that the form, as the most significant criterion may encourage linguists to define in one language such words that are not separate cells in other languages. So, the meaning is difficult to analyze. In this case the classification can not be based on short and easy applied definitions. B. Brondal believed that parts of speech in any language should be considered as a single system as a whole, each element of which exists and has significance only in relation with other elements. I. I. Myeschaniinov drew a parallel between the categories of thought and language: categories of thought are removed from the language and does not exist outside language, although in each language they have different expression. Conceptual categories can be expressed both grammatically and lexically. I. I. Myeschaniinov denied the idea belonged to Aristotle, that the verb as a class of words expresses the idea of time because not in every language in the world there are grammatical categories of time and mood of verbs; in some languages they can only be expressed by lexical means.

Keywords: logical principle, classification, part of speech, category, function.

УДК 811.133.1'373

Косович О. В.,
докторантка,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка

ЛЕКСЕМИ ГІБРИДНОЇ ПРИРОДИ В ПРОЦЕСАХ ІННОВАТИКИ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

Сьогодні гібридна неологія сприяє збагаченню лексики різних мовних реєстрів, особливо вокабуляру технолектів (*anticorps, ovocyte*), медіа та реклами (*pancake*), а також словника деяких соціолектів, наприклад, мови молоді (*top-niveau, couillav*). Однак, у працях, присвячених проблемам лексикології та словотворення, концепти гібриду та гібридизації є нечіткими, і навіть двозначними: спроби аналізу та класифікації, які до цього часу були досить фрагментарними, неповними, головню обмежуються вивченням структурального, класичного типу гібриду у французькій мові (конфіксальний гібрид). Будучи надто прив'язаними до традиційного сприйняття даного концепту, французькі лінгвісти рідко беруть до уваги динамічний та змінний характер феномену гібридизації, а, отже, і відсутнє вивчення теорії гібридної неології. Проте, процеси гібридизації широко вивчаються дослідниками-славістами, особливо української, польської та чеської мов (Н. Клименко, Є. Карпіловська, Л. Кислюк 2008; D. Buttler 1986, 1990; J. Obara 1986; S. Warchoń 1986). Дані науковці вважають, що "гібридизація сприяє збагаченню мови (її поняттєвого поля) і зміцнює її життєстійкість, оскільки прокладає шляхи для формування нових стійких зв'язків між семантикою питомих слів, їхніх словотвірних та лексичних рядів і лексем змішаного гібридного типу, що називають нові поняття та реалії" [1, 200].

Сьогодні існують розходження стосовно етимологічної природи, з одного боку, української, польської або чеської мови та, з іншого боку, французької, розходження, які частково виправдовують дане методологічне неспівпадіння. Насправді, гібридний характер деяких слов'янських суфіксальних утворень є краще візуалізованим за причиною чіткої етимологічної відмінності між їхніми корінними елементами (слов'янськими) та іншомовними (наприклад, суфіксами латинського походження). Проте, взявши до уваги історичну близькість французької та латинської мов, контраст між корінною лексичною основою (французькою) та іншомовним суфіксом (латинським) є зазвичай непомітним, тому й виникають труднощі у виявленні гібридних структур. Вивчення гібридів у морфологічно-лексичному плані передбачає насамперед уточнення критеріїв, які дозволяють розмежувати дану категорію та диференціювати її серед подібних лексичних утворень. Деякі автори часто ідентифікують два типи лексичних одиниць в дериваційному плані: гібриди та адаптовані запозичення. Безумовно, гібридна структура є особливим типом запозичення, але, на нашу думку, дані дві категорії ґрунтуються на різних дериваційних механізмах, і, відповідно, повинні відрізнятися одна від одної.

Розмежування гібриду в лексичному плані може слугувати відправним моментом для пропозиції типології гібридів в залежності від різних критеріїв, таких як, механізми породження, морфологічна структура, неологічні функції тощо. Широкі перспективи для вивчення даного концепту відкриваються також під кутом соціолінгвістики, статистики, норми мови, діакронії і т.д. (типи продуктивності гібридів у часовому плані, типи соціолектів, що характеризуються зростаючою частотою гібридних структур, сьогоднішня продуктивність греко-латинської та англо-американської гібридизації, гібридна неологія з точки зору норми мови тощо).

Метою даної статті є розмежування концепту лексичний гібрид та пропозиція типології гібридних інновацій за різними критеріями.

Серед різних значень цих термінів, що розглядаються французькими лінгвістами, виокремимо, зокрема, такі: а) *гібридизація* як синтаксичний плеоназм. Деякі автори [3, 82] називають *гібридизацію* помилковою синтаксичною структурою, плеонастичного типу, яка є результатом приєднання двох різних структур (напр., *quelqu'un a qui on lui pose la question*); б) *гібридизація* як помилкова лінгвістична інтерференція. Наприклад, вивчаючи помилки інтерференції, зроблені франкомовними жителями Онтаріо, Ж. Форльо називає *гібридом* або *змішаним запозиченням* будь-які взаємодії помилкових інтерференцій між структурами французької та англійської мов: а) дериваційний рівень: *une certaine nobilité; du temps de la royauté* (поєднання *nobility, royalty* та французької морфеми *-é*); б) морфологічно-синтаксичний рівень: *je serais contenté d'avoir...* (поєднання *je me serais contenté de...* та *I would be contented with...*); *elle est pas vraiment fluente* (приєднання позначення жіночого роду *(-e)* до англійського прикметника *fluent*, у значенні "той/та, хто вільно розмовляє"); в) гібридна мова як змішана мова.

В загальному значенні, гібридна мова позначає мову, яка запозичує певні риси у двох чи більше мов. Деякі автори звужують таке визначення, називаючи гібридною мовою таку, яка складається з поєднання кодів, наприклад, як у випадку з

так званою мовою *піджін* [16, 255]. Дотримуючись даного загального підходу, що стосується лексичної морфології, можна побачити гібридні феномени також і на інших мовних рівнях, де маємо справу з конкуренцією запозичених елементів. Так, запозичення *top secret* може розглядатися як фонетичний гібрид, якщо брати до уваги англійську вимову першого елемента та офранцужену вимову другого. Тому, на нашу думку, доцільним є вивчення гібридних структур та феноменів у фонологічному, синтаксичному, ідіоматичному, стилістичному, текстовому чи діалектологічному планах.

Термін *гібрид* у лінгвістичному значенні вперше був використаний К. Ф. де Вожля, який, аналізуючи вислови *au préalable, préalablement* з позицій норми мови, зауважив наступне: “вони [ці слова] мають дещо антиприродне, оскільки наполовину є латинськими, і наполовину французькими, хоча у всіх мовах спостерігаємо велику кількість гібридних слів <...> або змішаних слів” [27, 273]. Поняття *лексичний гібрид* насамперед пов’язаний з появою у французькій мові утворень типу *messidor*, які є альтерацією, спотворенням відомої лексеми (наприклад, *nécropole*) [12]. Метод створення даних лексем полягає у поєднанні двох елементів з грецької або латинської мов, і, які лінгвісти йменують як *конфікси, квазіморему, псевдоморфему* або *палеоморфему*. Як зазначає Г. Грос, “функціонування цих елементів знаходиться між функціонуванням афіксів та автономних слів (вони володіють лексичною функцією, як іменники, прикметники чи дієслова, але, як афікси, позбавлені автономії, самостійності у мові, яка їх запозичила)” [13, 140]. Модифікація складного слова, композита приймає форму лексеми, яка містить два конфікси, взяті з різних мов, в даному випадку з латинської мови (*messi-*) та грецької мови (*-dor*). Даний структурний тип дав початок традиційному визначенні лексичного гібриду, що знаходимо, наприклад, в *Dictionnaire de linguistique*: “складне слово, композит, складові (корені) якого запозичені з різних мов” [9, 246]. Проте, дефініція Ж. Дюбуа сьогодні здається неповною, оскільки йдеться про запозичення коренів з інших мов, і не береться до уваги наявність греко-латинських конфіксів (*aéroduc*).

Перша класифікація гібридів, запропонована А. Дармстетером та А. Хатцфельдом об’єднує наступні типи: греко-латинські гібриди (*autoclave, chloral*); греко-французькі гібриди (*bureaucratie, antipape*); франко-латинські гібриди (*génito-urinaire, séro-sanguin*). У класифікації авторів, що ґрунтується головно на етимологічних критеріях (грецькі, латинські та французькі елементи), не беруться до уваги ні структуральні відмінності, які є результатом дихотомії *синхронія/діахронія*, ні морфологічна типологія (поєднання різних морфемних типів гібридів всередині однієї і тієї ж етимологічної категорії).

Інші автори підтримують дану класичну концепцію, що головно ґрунтується на механізмах конфіксації. Для прикладу класифікація гібридів, розроблена Л. Гільбером: грецький елемент + латинський елемент (*aéroduc, ptéronave*); латинський елемент + грецький елемент (*spectroscope, altimutre*); грецький елемент + іменник французької мови, який володіє автономним лексичним статусом (*auto-mouvoir, hydronef*); грецький або латинський елемент + складений елемент (*aéro-biplane, semi-orthopture*) [14]. Схожа класифікація, що ґрунтується на змішуванні елементів грецької, латинської та французької мов, була запропонована А. Леклерком. Головна відмінність даної класифікації від класифікації Л. Гільбера полягає в тому, що сюди автор включає

також суфіксальні утворення, подаючи, як приклад неологізми *monarchien* або *aérostier* (той, хто вчиться керувати аеростатом).

Перша класифікація гібридів, що виходить за традиційні рамки конфіксації, і одночасно є найсинтетичнішою, була розроблена М. Гальйо. Подамо кілька позицій з даної класифікації: греко-латинські гібриди (*Technicalor, Audios*); гібриди, утворені на основі французької та древніх мов (*monocoque, Vita-raisin*); гібриди, що мають у своєму складі англійські елементи (*Téléfast, Vitahair*); гібриди, що містять назву хімічного елементу (*Iodorganine, Théosalvose*). Незважаючи на численні мінуси (мало впорядковане ранжування, що поєднує етимологічні та таксономічні критерії, двозначну та застарілу термінологію), класифікація М. Гальйо має беззаперечні переваги: у її розробці беруться до уваги інші іншомовні елементи, окрім греко-латинського походження, а саме англо-американські, показуються відмінності у їхньому морфемному статусі та комбінаторні можливості (всі види змішувань, поєднань традиційних конфіксів, греко-латинських слів, елементів французької мови та англо-американських елементів). Завдяки структурній повноті та розмаїттю прикладів, класифікація М. Гальйо демонструє корпус типових гібридних неологізмів, які відносяться до епохи засобів масової інформації (публіцистика, журналістика тощо).

Сучасні лінгвісти у своїх наукових дослідженнях класифікують наступні неогібриди на основі численних поєднань чи змішувань греко-латинських та англо-американських елементів: іменник + іменник: *photo finish*; синапсія: *toiture à sheds*; прикметник + іменник: *big baffe*; конфікс + іменник: *philonazi*; іменник + конфікс: *clochophobe*; конфікс + конфікс: *somnogune*; префікс (іншомовний або корінний) + іменник: *hypercorrection, surbooking*; іменник + суфікс (іншомовний або корінний): *ramping, kitchenette*; складені слова: *self-made-mélomane, hypofrirophobie*.

Деякі лінгвісти (Н. Весірі 1994; М.-Т. Cabré 1998) розуміють лексичний гібрид у новому світлі, дотримуючись принципу неологічності. В контексті даного підходу мова не йде про неоднорідність елементів, що ґрунтується, зокрема, на протиставленні *грецький / латинський* (змішування конфіксів грецької та латинської мов в одну лексему).

Сьогодні такі утворення є регулярними та нормативними, а отже, нічого спільного з гібридом не мають. Згідно положень даних авторів, гібридні лексеми є неологізмами, і навіть оказіональними утвореннями, що характеризуються протиставленням *іншомовна основа/корінний формант*. Проте, традиційні утворення греко-латинського типу, як *pluviomètre*, в даному контексті не є гібридами, на відміну від *accidentogène, humidologie* або *cinéphile*.

У вищевикладених позиціях французьких авторів стосовно лексичного гібриду, на нашу думку, можна виокремити дві основні тенденції: 1) класичний підхід, який головно ґрунтується на механізмі конфіксації (повної або часткової). Незважаючи на загальні положення стосовно конфікса, традиційне поняття гібрида має різні дефініції. Концепція *sensu largo* охоплює, окрім традиційних типів конфіксальних гібридів (*télévision*), близькі до них утворення, як сучасні, заново складені лексеми (*télespectateur*) або телескопізми (*internaute = internet + astronaute*); 2) сучасний підхід, який розширює межі концепту. Автори розрізняють неологізми-гібриди,

найрізноманітніші в морфологічному плані (змішування елементів на лексематичному рівні, змішування афіксальних та флективних елементів), та приймають численні етимологічні схрещування. Проте, дані науковці послуговуються терміном *гібрид* тільки в окремих випадках, акцентуючи увагу на таких проблемах лексикології, як неологія (J.-F. Sablayrolles 2000), запозичення, кальки тощо (P. Trescases 1983; Ch. Nicolas 1994; S. Quérim 2001; M. Galliot 1954).

Лексичний гібрид: диференціація концепту. На відміну від більшості лінгвістів, які вивчають лексичні гібриди в плані дериваційної морфології, ми пропонуємо розширити категорійні межі лексичного гібриду за межі даних класичних рамок. Для цього скористаємось концептом *лексична одиниця*, міцно імплантованим в сучасній лексикології, розробленим, зокрема, Ж.-Ф. Саблеролем.

Насправді, деякі автори, вивчаючи феномен лексичної гібридизації, виходять за традиційні морфематичні межі. Так, Дж. Емблі веде мову про складні гібридні лексичні одиниці (*après spray crème*), Л. Делекер говорить про гібридні синтагми (*circuit full custom*). Проте, якщо розглянути такі синопсиси як *harpon de spudding*, *navire a welldeck*, або такі висловлювання, як *être croque-love*, їхній гібридний характер є очевидним. Синаптичні гібриди є особливо характерними для наукової та технічної мови, а гібриди-висловлювання спостерігаємо насамперед в розмовній мові.

Критерії гібридності. За відсутності когерентного методу, який би дозволив диференціювати лексичні гібриди, науковці по-різному сприймають даний концепт, ґрунтуючись на різних критеріях, застосовуючи найрізноманітніші морфематичні комбінації. Ми спробуємо диференціювати категорію лексичного гібрида, порушивши його традиційне загальноприйняте та загальновизнане значення (мається на увазі конфіксальний тип) з допомогою серії релевантних критеріїв (“суб’єктивістські” критерії нормативного або неологічного типу, що мають другорядне значення), які дозволять, зокрема, уникнути плутанини, незрозумілості між гібридом та подібними категоріями, такими як асимільовані запозичення на дериваційному рівні.

Принцип синхронії в диференціації лексичних гібридів. Синхронічні параметри автоматично застосовуються, як тільки мова йде про встановлення статусу гібриду, як дериваційного типу в сучасній французькій мові. Нечіткість двох критеріїв в описі гібридів, синхронічного та діахронічного, що знаходимо, наприклад в П. Гіро або в А. Амона, має такі наслідки: по-перше, концепт *гібрида* розширюється, об’єднуючи таким чином деякі складні слова, як, наприклад, *cauchemar* (розглядається А. Амоном, як гібрид, що містить романський та германський елементи); по-друге, деякі гібриди, “справжні” з точки зору синхронії, класифікуються відповідно до критеріїв чисто етимологічних (за положеннями А. Амона: *bureaucratie* – греко-латинський гібрид, де необґрунтовано виокремлюється французький елемент *bureau*). Діахронічний підхід у вивченні гібридних утворень є особливо помітним в ономастиці (А. Намон 1992; Е. Негре 1990), оскільки багато антропонімів та топонімів, які з’явилися століття тому в зонах лінгвістично лімітрофних, суміжних, є поєднаннями (амальгамами) етимологічно різних елементів, які повністю сьогодні є лексикалізованими.

Важливість синхронного методу у вивченні гібридних феноменів відзначається багатьма лінгвістами (D. Buttler (1986, 1990), J. Obara (1986), S. Warchoń (1986).

Наприклад, згідно положень С. Вархола для того, щоб надати лексемі статусу гібрида, потрібно, зокрема, уточнити, чи в синхронії, тобто в момент формування даної одиниці, лексематичний елемент, який приходить з іншої мови є не автономним у мові, що запозичує, на відміну від його автономного статусу у мові, яка є джерелом для даного запозичення. Якщо ця умова дотримана, даний елемент отримує статус інороднього, а алогенність форманта і є одним з основних параметрів гібридності. Якщо в утворенні гібридів головний параметр інородності (алогенності) для лексематичного елемента є його несаможиттєвість у мові, що запозичує, для граматичного елемента (зокрема, суфіксального), головний параметр полягає у прямому запозиченні даного елемента з іншої мови, у синхронії.

На основі критеріїв синхронії, композит *homme-sandwich* не є гібридом, оскільки елемент *sandwich*, хоча і англійського походження, є запозиченням в діячності. В дійсності, в момент утворення даної лексеми, цей елемент існував раніше у французькій мові, як автономне слово, абсолютно асимільоване в даній мові. І, навпаки, композит *médecine-ball* може розглядатися, як гібрид, елемент *ball*, запозичений прямо з англійської мови, позбавлений автономії у французькій мові.

Для ілюстрації суфіксації, наведемо наступний приклад: іменник *vieillard*, незважаючи на суфікс *-ard* германського походження, не є гібридом у сучасній французькій мові, оскільки германський елемент *hart*, що додається до французької основи, зазнав протягом століть повного офранцузження (формальної асиміляції, граматикизації).

Проте, на нашу думку, у вивченні гібридів не потрібно виключати важливість та необхідність діячності аспекту, який допомагає розрізнати різні чинники процесу гібридизації, тобто дериваційного механізму, що поєднує елементи, які за походженням є гетерогенними, як приклад, явище білінгвізму (що породжує особливо антропонімічні та топонімічні гібриди, наприклад *Nashville, Greenville*) або явище аналогії (*automobile* за взірцем до *locomobile*). Діячність точка зору уможливорює також уточнення рівня алогенності певних елементів, наприклад, латинських суфіксів. Вона також дозволяє вивчення продуктивності різних типів гібридизації на певному проміжку часу, епохи, аналіз ролі історичних та географічних чинників, які супроводжують появу гібридних формацій і т.д. І, насамкінець, вона допомагає диференціювати окремі греко-латинські конфіксальні елементи, які є складними для декодування без залучення історичного контексту.

Висновки. Лексичний гібрид – це скалярний концепт, категорійні межі якого є інколи нечіткими, особливо стосовно суфіксальних гібридів на основі французької мови та “латинізованого” форманта. Гібридна неологія приймає різноманітні морфемні схеми. Окрім класичних гібридів греко-латинського походження, сьогодні активно створюються неологізми-гібриди з допомогою, особливо, англо-американських елементів (*docu-soap, top-niveau*), і час від часу, з допомогою елементів інших мов, що і не заважає поширенню процесів греко-латинської конфіксації, зокрема, в науково-технічній термінології. Зазначимо, що серед різних структурних типів гібридів, конфіксальна гібридизація залишається найпродуктивнішою.

Література

1. Клименко Н. Ф. Динамічні процеси в сучасному українському лексиконі / Клименко Н. Ф., Карпіловська Є. А., Кислюк Л. П. – К. : ВД Дмитра Бурого, 2008. – 336 с.
2. Beciri H. Néologismes “spécialisés” dans les médias et la vie quotidienne: aspects morphologiques et sémantiques / H. Beciri // Néologie lexicale. – № 6. – GRIL, Université Paris 7. – 1994. – P. 302–354.
3. Berrendonner A. Pléonasmes syntaxiques: dédoublement ou hybridation? / A. Berrendonner. – Langue française. – 1997. – P. 75–87.
4. Buttler D. Formacje hybrydalne w różnych okresach rozwoju i warstwach słownikowych polszczyzny / D. Buttler // Formacje hybrydalne w językach słowiańskich. – Lublin : UMCS, 1986. – S. 24–31.
5. Buttler D. Hybrydy w nowym słownictwie polskim / D. Buttler // Poradnik Językowy. – 1990. – P. 145–150.
6. Cabré M.-T. La terminologie; théorie, méthode et application / M.-T. Cabré. – Paris : Presses universitaires d'Ottawa : Masson et A. Colin, 1998. – 322 p.
7. Darmesteter A., Hatzfeld A. Dictionnaire général de la langue française du commencement du XVIIe siècle jusqu'à nos jours [Electronic resource] / A. Darmesteter, A. Hatzfeld. – Paris : Delagrave, 1964. – Vol. 1. – Mode of acces : <http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k206409p.pdf>.
8. Depecker L. Quelques aspects des vocabulaires spécialisés de la fin du XXe siècle: entre créativité lexicale et parallélisation sur l'anglais. La banque des mots / L. Depecker. – 2000. – P. 103–134.
9. Dubois J. Dictionnaire de linguistique / [Dubois J., Giacomo M., Guespin L., Marcellesi Ch., Marcelles J.-B., Mével J.-P.]. – P. : Librairie Larousse, 1973. – 516 p.
10. Forlot G. Variation lexicale et et reconstruction sémantique en migration: le cas de Français expatriés en milieu anglo-canadien / G. Forlot // La linguistique. – 1999. – 2 (35). – P. 113–126.
11. Galliot M. Essai sur la langue de la réclame contemporaine / M. Galliot. – Toulouse : É. Privat, 1955. – 578 p.
12. Gaudin F., Guespin L. Initiation a la lexicologie française (De la néologie aux dictionnaires), Champs linguistiques / F. Gaudin, L. Guespin. – Bruxelles : De Boeck-Duculot, 2000. – 355 p.
13. Gross G. Les expressions figées en français: noms composés et autres locutions / G. Gross. – Paris : Ophrys, 1996. – 161 p.
14. Guilbert L. La créativité lexicale / L. Guilbert. – Paris : Larousse, 1975. – 285 p.
15. Guiraud P. Les mots savants / P. Guiraud. – Paris : P.U.F. ; “Que sais je?”. – 1968. – № 1325. – 120 p.
16. Hamers J., Blanc M. Bilingualité et biliguisme / J. Hamers, M. Blanc. – Bruxelles : Mardaga, 1983. – 220 p.
17. Hamon A. Les mots du français / A. Hamon. – Paris : Hachette, 1992. – 511 p.
18. Humbley J. Vers une typologie de l'emprunt linguistique. Cahiers de lexicologie / J. Humbley. – Paris : Larousse, 1974. – Vol. 2. – № 25. – P. 46–70.
19. Leclercq H. Néologismes d'origine grecque et latine pendant la Révolution française / H. Leclercq // Les études classiques. – 1989. – № 57. – P. 303–316.
20. Nègre E. Toponymie générale de la France / E. Nègre. – Genève : Librairie Droz, 1990. – 668 p.
21. Nicolas Ch. Le procédé du calque sémantique / Ch. Nicolas // Cahiers de lexicologie. – № 65. – Paris : Didier Erudition, 1994. – P. 75–101.
22. Obara J. Hybrydy i pyłkalki na tle innych jednostek językowych obcego i rodzimego pochodzenia / J. Obara // Formacje hybrydalne w językach słowiańskich. – Lublin : UMCS, 1986. – S. 59–73.
23. Quérin S. Emploi de termes hybrides gréco-latins dans le langage médical [Electronic resource] / S. Quérin. – Mode of access : <http://www.erudit.org/revue/meta/2001/v/n1/003886ar.html>.
24. Sablayrolles J.-F. La néologie en français contemporain / J.-F. Sablayrolles. – Paris : Honoré Champion, 2000. – 588 p.
25. Trescases P. Aspects du mouvement d'emprunt a l'anglais reflétés par trois dictionnaires de néologismes / P. Trescases // Cahiers de lexicologie. – 1983. – № 42. – P. 86–101.

26. Vaugelas de C. F. Remarques sur la langue française / C. F. de Vaugelas. – Paris : Champ Libre, 1981. – 363 p.
27. Warchoń S. O derywacji hybrydalnej / S. Warchoń // Formacje hybrydalne w językach słowiańskich. – Lublin : UMCS, 1986. – P. 107–122.

Анотація

У статті йдеться про визначення статусу лексичного гібрида в сучасній французькій мові та подається класифікація гібридів-інновацій згідно до різних типологічних критеріїв. Лексичний гібрид визначається як неологічне утворення, що виникає головно як результат процесу гібридизації, та поєднує в собі риси твірного слова та запозичення. Гібридні інновації характеризуються відсутністю автономії у запозичуваній мові. Поділ гібридів може бути презентовано таким чином: 1) дериваційні гібриди та гібриди-запозичення; 2) інтерференційні гібриди; 3) номінативні гібриди та авторські гібриди.

Ключові слова: неологія, деривація, запозичення, лексичний гібрид, гібридизація, конфікс.

Аннотация

В статье рассматривается определение статуса лексического гибрида в современном французском языке, а также предоставлена классификация гибридов-инноваций согласно к разным типологическим критериям. Лексический гибрид обозначается как неологическое образование, результат процесса гибридизации, и объединяет в себе черты деривата и заимствования. Гибридные инновации характеризуются отсутствием автономии в заимствованном языке. Деление гибридов можна представить следующим образом: 1) деривационные гибриды и гибриды-заимствования; 2) интерференционные гибриды; 3) номинативные гибриды и авторские гибриды.

Ключевые слова: неология, деривация, заимствования, лексический гибрид, гибридизация, конфикс.

Summary

The article deals with definition of the categorial status of a lexical hybrid in modern French and hybrids-innovations classification according to various typological criteria. A lexical hybrid has been defined as a neological type arising mostly as a result of hybridization, thus a specific derivational process being a combination of derivation and direct borrowing. Hybrid formatives are characterized by a lack of autonomy in the borrowing language. The division of hybrids is presented as follows: 1) derivational hybrids and hybrid-borrowings; 2) interferential hybrids; 3) nominative hybrids and authorial hybrids.

Keywords: neology, derivation, borrowing, lexical hybrid, hybridization, confix.

УДК 800:159.9+800:316

Мороз А. А.,

кандидат філологічних наук,

Бердянський державний педагогічний університет

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ТА РОСІЙСЬКИХ РЕАЛІЙ ЗАСОБАМИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ (НА МАТЕРІАЛІ МЕМУАРІВ А. РОЙЕРА “ENGLISH PRISONERS IN RUSSIA”)

Інтерес до опису та вивчення питань міжнаціонального сприйняття має свою історію розвитку. У Росії, Україні з'явилися масштабні роботи, які досліджують природу і структуру національних образів, стереотипів, міфів і т.п. (О. В. Дубініна, Л. П. Іванова, Т. В. Михед, Д. С. Наливайко, В. Д. Нарівська, В. В. Орехов).

З позиції лінгвістики імідж нації розглядався в роботах Л. П. Іванової, яка запропонувала термін “лінгвоімагологія”: “Африка глазами Н. Гумилева